

der, men nu er det sygehusene, jeg hæfter mig ved.

Jeg er ikke personlig uenig med indenrigs- og sundhedsministeren i, at der sagtens kunne laves forbedringer af produktiviteten i vores sygehusvæsen. Den burde forøges. Men det er de midler, regeringen har valgt, jeg studser over. Man har valgt at sige: Vi er nødt til at have en bedre styring af specialefordelingen, men der er jo fuld hjemmel i den eksisterende sygehuslov til, at regeringen kan styre specialefordelingen.

Regeringen har valgt at sige: Vi er nødt til at have nogle større amter, nogle regioner, der tager sig af det her. Men det her er jo ikke et spørgsmål, om det er stort eller mindre stort. Det her er et spørgsmål, om de overenskomster, der er indgået, er tilfredsstillende. Og det ændrer man ikke ved.

Hvorfor i alverden kaster regeringen Danmark ud i en kæmpe strukturreform med en begrundelse og nogle argumenter, der overhovedet ikke vil føre til nogen forbedring af f.eks. sygehusvæsenet, for det er der hjemmel til, at den kan gøre i dag, hvis den vil? I stedet undlader regeringen at gribe fat om nælden, hvor den virkelig er, nemlig at tage fat på at sikre nogle overenskomster, der gør, at produktiviteten i det danske sygehusvæsen sættes op. Og derfor har det her meget mere relevans for denne her debat end for den debat, der skal være om lidt.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg må sige, at hr. Klaus Hækkerups spørgsmål bekræfter mig i min første indskydelse – og den skulle jeg så være blevet ved – om ikke at tage ordet her og stille mig til rådighed for at svare på spørgsmål, for det, der gemmer sig i hr. Klaus Hækkerups spørgsmål, er jo i virkeligheden en talen sig væk fra hinanden.

Jeg bliver pludselig meget i tvivl om, hvorvidt Socialdemokratiet overhovedet mener, at der så er et behov for at lave en reform af den amtskommunale struktur. Og der må jeg sige, at indtil hr. Klaus Hækkerup tog ordet, har jeg i hvert fald bildt mig selv ind, at godt nok er der en uenighed, det er vel åbenlyst for enhver, omkring det præcise valg af ny struktur, men der er da grundlæggende – sådan har jeg forstået det – en erkendelse i Socialdemokratiet af, at hvis man vil et godt dansk sundhedsvæsen, så hører der til det, at vi tager et opgør med, at vi plan-

lægger det danske sundhedsvæsen i 15 selvstændige sygehusenheder.

Jeg ved så ikke, hvad det præcise tal er, og det skal jeg heller ikke stå og kloge mig på her, men jeg har da forstået, at der i Socialdemokratiet er en vilje til at foretage endog en ret kraftig reduktion af dette antal. Og det i sig selv betinger jo en kommunalreform, som jeg nu hører hr. Klaus Hækkerup sætter et grundlæggende spørgsmålstegn ved.

Så det bekræfter mig sådan set i, at jeg tror, at nu har partierne positioneret sig. Jeg har noteret mange synspunkter. Jeg glæder mig til at gå i forhandlinger med partierne, når vi bilateralt mødes igen på mandag.

Kl. 16.40

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Dette er kun en opfordring. Det er ikke et forsøg på at komme længere fra hinanden.

Jeg vil godt opfordre indenrigsministeren til at være mere parat til at redegøre for, hvad man forstår ved den såkaldte kattelerm. Hvis indenrigsministeren forestiller sig et spørgsmål, der skal rettes til os partier i Folketinget, om vi vil være med til at lægge den og den opgave ud til kommunerne, så er det jo ikke ligegyldigt, om det er en kommune, der har 3.500 indbyggere, eller en kommune, der har 20.000 indbyggere.

Jeg kunne forstå på Dansk Folkepartis indlæg tidligere, at de mener, at ingen kommune kan tvinges til noget som helst, det vil sige, at de selv afgør, om den er bæredygtig eller ej.

Min opfordring er bare, at man tænker over det, for hvis jeg får et spørgsmål om, hvorvidt den og den opgave vil skulle lægges ud, så er mit spørgsmål: Til hvilken størrelse kommune? Hvad forventer man af dem?

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg glæder mig til at høre hr. Aage Frandsens bud på det, for regeringen er kommet med et udspil, som rummer en markant vitalisering af det danske folkestyre, kommunestyret; ikke alt det der sludder om privatisering og sådan noget, men en markant styrkelse af det nære demokrati. Og vi har en stærk tro på – og der er intet i meldingerne fra det kommunale Danmark, der svækker den tro – at hvis Christiansborg betror kommunestyret disse betydelige, nye opgaver, så vil ansvarlige kommunalpolitikere, også selv